

[Finansministeren.]

slutskatteopgørelsen, men den løbende beskatning, altså beskatningen i årets løb, og hvordan den virker. Og den vil med marginalskatteprocenten, hvis man skal bruge den, give en kolossal beskatning af overarbejde og ekstraindtægter i årets løb; det skal man også være opmærksom på. Det er ikke den vej, vi skal efter min mening. Jeg mener, vi skal stille imod et system, hvorved vi ikke i den grad belaster den sidste del af indtægten med nogle meget høje skatteprocenter; det er meget farligt at komme ind på det.

Jeg kunne sige meget mere om det forelåede system, men jeg er villig til, at vi kigger på det. Jeg tror ikke selv, at det er den rigtige vej.

Hvad angår de ligningsmæssige fradrag, skal de jo efter forslaget indgå i den foreløbige beskatning på den måde, at skatteværdien af fradragene overføres i månedlige rater til lønkontoen, men det hænger igen sammen med, om man kan lave ordningen gennem pengeinstitutterne, så også her mener jeg, at det er noget, vi må vente med at drøfte, indtil vi ved, om vi i det hele taget kan lave en sådan ordning med pengeinstitutterne.

Så er der forslaget om at lægge hele administrationen ud til kommunerne. Det har ikke nogen sammenhæng med de øvrige punkter, for det kan jo gøres ganske uafhængigt af, om kildeskattesystemet er udformet på den ene eller den anden måde, og hvad enten pengeinstitutterne medvirker eller ej. Jeg vil i øvrigt sige, at hvis pengeinstitutterne kan klare opgaven, er der mindre grund til at lægge det ud til kommunerne, for så får vi jo klaret en masse af de problemer, som vi nu har, restanceproblemet f. eks.

Men også dette forslag om at lægge det ud til kommunerne er jeg villig til at drøfte for at se, om der skulle være muligheder for en mere hensigtsmæssig ordning, end vi har i dag. Jeg tvivler på det. Det er nemlig ikke sådan, at man kan sige: vi har en centraliseret kildeskatteordning; man kan sige, at visse dele er centraliseret. Men i øvrigt er kommunerne jo i meget høj grad med i administrationen af kildeskatteordningen, og hele opdelingen hviler på en aftale, der blev truffet i finansministeriet, så vidt jeg husker

den 16. september 1967, hvor man altså blev enig om fordelingen af de forskellige opgaver. Jeg har da ikke noget imod, at man drøfter den slags ting endnu en gang og ser, om man kan finde en mere hensigtsmæssig ordning, men dette med, at man nu skal køre det hele over til kommunerne, vil jeg anse for fuldstændig tåbeligt, og jeg vil tro, vi derved ville komme ud i et meget dårligt kildeskattesystem. Nu skal vi have kildeskatten til at fungere og ikke lave nye store eksperimenter med den.

Så er der spørgsmålet om omlægning af finansåret til kalenderåret. Det har jo slet ingen sammenhæng med det øvrige, men er et problem, der i og for sig har eksisteret hele tiden og måske i højere grad vil eksistere i fremtiden på grund af Danmarks indtræden i EF, fordi de fleste EF-lande jo har kalenderåret. Men vi ved, at det bl. a. betyder, at folketinget kommer til at lægge sin arbejdsdag meget stærkt om, fordi vi så skal rykke et kvartal og have finanslovdebatten formentlig i juli-august måned, som de også har i en række andre lande. Det skal jeg helt afholde mig fra at komme med bemærkninger om, det tilkommer slet ikke mig; jeg vil bare nævne, at det er et af de problemer, der er. Det er ikke selve grundlovsbestemmelsen, men bestemmelsen om de fire måneder, før finansåret begynder, der her kommer til at bevirke, at man må rykke hele folketingsbehandlingen af finanslovsforslaget.

Men der er mange fornuftige grunde, der taler for, at man bruger kalenderåret som finansår, det vil jeg gerne give udtryk for, og det er jeg positiv over for, det har bare ikke noget med kildeskattesystemet at gøre, og det vil i hvert fald næppe give nogen særlige forbedringer i selve vores kildeskattesystem, men måske nok i vores budgetsystem.

Specielt hvad angår omlægning af kommunernes regnskabsår, indgår spørgsmålet i overvejelserne i udvalget vedrørende en reform af kommunernes budget- og regnskabsvæsen. Dér er man altså allerede inde på det.

Lad mig slutte med at sige, at jeg herefter i det hele må fraråde, at folketinget vedtager det foreliggende forslag til folketingsbeslutning. Såfremt forslaget går i udvalg, er jeg naturligvis villig til under udvalgsbehandlingen at drøfte de problemer, der